

Ластовичката нѣмаше много врѣме за разговоръ, грабна нѣколко сламки и отлетѣ.

Минаваха часове. Настѣпи нощъ. Само единъ-едничкъ пѣтъ Пѣструшка излѣзе набързо, за да похапне нѣщо и пийне водица. Краката ѣ бѣха се сдървили отъ дългото седене. Изглеждаше много утекчително да стои сама надъ полога си, когато другаркитѣ ѣ спѣха въ курника. Сѣ пакъ тя бѣше доволна и щастлива. И за нищо на свѣта не би напустнала яйцата си.

На другия день влѣзе малката Пенка.

— Пѣструшке, дѣ си? извика тя, като оглеждаше навсѣкждѣ. — А, ти си тукъ, миличка! Татко каза, че ти седишъ надъ полога. Азъ ти донесохъ нѣщо за хапване и водица.

Пѣструшка бѣше толкова щастлива, че не можѣ дори и да благодари.

Пенка идваше всѣки день и Пѣструшка ѣ се радваше. Тя бѣше твърдѣ доволна, когато Пенка сутринъ ѣ носѣше царевица или овесъ и паничка съ прѣсна вода. Пенка слагаше всичко близу до сандѣка, и Пѣструшка трѣбваше само да скочи, за да се нахрани. И веднага пакъ лѣгаше надъ яйцата.

Три седмици, денѣ и нощѣ, лежа Пѣструшка надъ яйцата, и Пенка ѣ носѣше храна. Като се минаха тритѣ седмици, случи се нѣщо чудно: Пѣструшка зачу тихъ шумъ. Изглеждаше, че той иде отъ яйцата, и приличаше като трошене на яйчени черупки. Пѣструшка слушаше и чакаше. Наскоро усѣти, че нѣщо мърда подъ нея. Тя узна веднага, шо е станало. — Знаете ли и вие?

Едно пиленце бѣше излѣзло отъ едно яйце. Въ продължение на 21 день то бѣше се развило и толкова нарасло, че можѣ да пробие черупката на яйцето и излѣзе. Едно пиле слѣдъ друго отваряше хубавата си бѣла кѣщичка, въ която бѣше живѣло толкова дълго врѣме и наскоро пиленцата станаха десетъ. Тѣ бѣха покрити съ ясножлѣтъ пухъ, тичаха съ малкитѣ си крачета и оглеждаха съ малкитѣ си крѣгли, черни очички голѣмия свѣтъ около себе си.